

DE TERECHTSTELLING

OP de markt van Nottingham stond de galg gereed. Het plein en de omliggende straten zagen zwart van het volk. Maar de meesten onder de daar samengestroomde menschen vonden het een schande, wat er straks zou gebeuren, al durfde niemand het luidop zeggen. Soldaten zetten trouwens de plaats af, waar de terechtstelling zou voltrokken worden en hielden het volk op een afstand. Van op een verhevenheid zouden de heer en zijn genoodigden het schouwspel bijwonen. Die zouden zich in het vertoon verheugen. Reeds hadden ze plaats genomen. Naast den heer van Nottingham zat Sir Gwijde. Zijn opgeblazen gelaat straalde van voldoening. Eindelijk zou zijn wraaklust gekoeld worden... Zou hij zijn vijand zien bengelen aan de hooge galg.

Plots kwam er beroering onder het volk. Een groepje soldaten naderden ; in hun midden liep Robin Hood, stevig gebonden. Maar fier hief hij het hoofd op, en zijn gelaat stond kalm en vastberaden. Terwijl hij tusschen het volk doorschreed, zochten zijn oogen onder de menigte naar een bekend gelaat. Maar geen enkel van zijn getrouwen scheen aanwezig. Zouden zij verhinderd zijn hem ter hulp te snellen ? Wie weet, misschien waren ze ook reeds overvallen en gevangen.

Robin Hoods gelaat vertrok even, maar aanstonds bedwong hij zich. Geen enkel van deze nieuwsgierigen zou kunnen zeggen, dat hij gebeeft had in het aanschijn van den dood.

De soldaten, met den gevangene in hun midden, bereikten de open plaats, waar de galg wachtte. Minachtend en onbevreesd staarde Robin in de richting van de tribune. Hij wanhoopte nu op redding. Zeker waren zijn mannen niet bij machte hem te helpen. Dat beteekende dus den dood... een einde aan zijn vrij, ongebonden leven. En Marian...

Zijn hart krimpde te samen bij de gedachte aan zijn lieve jonge vrouw. Ze zou wanhopig, vertwijfeld om hem treuren. Ze had hem zoo innig gesmeekt niet naar het schuttersfeest te gaan. Had hij maar naar haar geluisterd, dan liep hij nu met haar onder de hooge boomen van het Sherwood-woud, in plaats van hier, met elken stap, den dood nader te treden. Doch het was nu te laat om zijn overmoed te betreuren.

Weer keek Robin in de richting van de tribune. Waarop wachtte men om de terechtstelling te voltrekken? Wilde men genieten van zijn angst als hij de strop voor zijn oogen zou zien bengelen? Die vreugde zou hij hen niet gunnen. Maar er heerschte een zekere opgewondenheid op de tribune. Sir Gwijde en de heer van Nottingham schenen druk te praten met een officier van de wacht en met den sheriff. Ze waren het blijkbaar niet eens met elkaar, en de heer leek heel erg ontstemd.

De beul, die rond den middag reeds verwacht werd, was nog niet aangekomen, en de soldaten, die er op uitgestuurd waren om hem tegemoet te rijden, keerden onverrichterzake terug. Het vonnis kon dus niet uitgevoerd worden. Robin voelde weer hoop. Uitstel kon verlossing beteekenen.

Maar de heer van Nottingham deed door een van zijn herauten verkondigen, dat een groote belooning zou gegeven worden aan hem, die het werk van den beul volbrengen wilde.

Het volk bleef zwijgend en roerloos staan, na het aanhoo- ren van deze mededeeling. Niemand scheen zin te hebben om dit bloedgeld te verdienen.

Toen drong een havelooze pelgrim naar voren.

— Ik wil dien knaap wel onder handen nemen, zei hij grof.

— Ha! riep de baron verheugd uit. Ge moogt op een goeden prijs rekenen. Maar handel snel, want reeds te lang beschijnt de zon dien schelm.

— Wil ik u eerst ophangen? vroeg de pelgrim aan den baron, want grooter schelm dan gij loopt er onder Gods lieve zon niet!

— Wat durft ge zeggen! kreet de heer van Nottingham.

Doch op hetzelfde oogenblik meende hij van schrik neer te vallen, want de vermomde pelgrim had zijn versleten pij afge- worpen en zichzelf herschapen in een welgemaakt en rijzig man: eigenlijk een man als een reus.

— Kleine John, stamelde de baron.

— Ja, kleine John, die u dooden zal met dit mes, zoo ge uw dienaren niet dadelijk beveelt ten minste vijftig stappen van ons verwijderd te blijven.

En gij daar, snauwde Kleine John, zich plots tot Sir Gwijde wendend, leg uw zwaard af en gauw wat, want ik vertrouw u zelfs zoo ver niet als ik u zie. Gauw, haast u.

Sir Gwijde verbleekte, maar hij gespte zijn gordel netjes los en legde het groote zwaard voor de voeten van Kleine John. Maar toen hij zich weer rechtzette wenkte hij de soldaten, die hun meester wilden ter hulp snellen.

— Achteruit, niemand nadere ons, als ge aan uw leven houdt, donderde Kleine John.

— Achteruit, niemand nadere ons ! riep de heer van Nottingham snel.

— Vijftig passen van ons af, zei John.

— Vijftig passen van ons af, herhaalde zijn slachtoffer gedwee.

— Ontbindt den gevangene ! beval Kleine John.

— Ontbindt den gevangene ! herhaalde de baron.

Roode William stond eensklaps naast Robin Hood. Met één handige beweging had hij de touwen aan dezès handen losgesneden. Dan overhandigde hij zijn hoofdman een hoorn en een zwaard.

— Achteruit, schreeuwde hij tot de soldaten, die een nieuwe poging wilden wagen om Robin weer te grijpen. Nog één stap en uw heer is een man des doods.

Kleine John stond met getrokken mes vlak voor den beveden heer van Nottingham. Naast hem waren, als uit den grond gerezen, zes van Robins beste boogschutters komen staan. Ze hielden de overige dames en heeren op het verhoog in bedwang.

Robin Hood blies op zijn hoorn en plots leek het of het heele plein overzwermd werd door mannen in het groen, gewapend met pijl en boog, allen te paard.

— Leve Robin Hood, helmde het in het rond.

Het volk stond nog steeds roerloos. Niemand scheen van plan een hand uit te steken om den heer te helpen, maar de meesten moesten zich bedwingen om niet mee te juichen.

Barstend van spijt en woede moesten de baron en Sir Gwijde aanzien hoe hun vijanden met hun verlostè hoofdman in het midden, in gestrekten draf wegrede. Een regen van goedgerichte pijlen werd afgezonden op de soldaten, die de vluchtelingen achterna wilden.

En, vóór de soldaten van hun verrassing bekomen waren en hun rijdier hadden gevonden, was Robin Hood met zijn mannen reeds lang uit het gezicht.

Aan de stadspoort, terwijl de anderen doorreden, hield Kleine John nog even stil. Hij hield den poortwachter in het oog, die met verbaasde blikken den wilden ruitèstoet de stad zag uitgaloppeeren. Plots sprong de wakkere reus van zijn paard, op den rug van den wachter, die voorover stuikte, en tegelijkertijd nog een flinken tik op het hoofd kreeg.

— Stil, dreigde Kleine John, geen woord, of ge zijt dood.

— Ontbindt den gevangene, beval kleine John (blz. 121)

— O, doe me toch niets, smeekte de man. Ik ben maar een arm soldaat.

— Uw leven is veilig, antwoordde de woudbewoner, maar ge moet er iets voor doen.

— Alles wat ge wilt, was het onderdanige antwoord.

— Geef me uw zwaard en uw hellebaard, en een beetje vlug.

Kleine John gordde zelf het zwaard om en brak den hellebaard middendoor.

— En nu den sleutel van de poort, zei de reus.

— Neen, neen, riep de poortwachter vertwijfeld, dien kan ik u niet geven. Dat kost me zeker het leven.

— Als ge hem niet geeft zijt ge uw leven toch ook kwijt, zei kleine John. Voor u maakt het dus geen verschil uit.

Bevend van angst voerde de wachter het bevel uit van den woudbewoner, die dan vliegensvlug te paard sprong en de poort uitreed. Buiten stapte hij nog even af, sloot de zware eikenhouten deuren af, en wierp den sleutel in de diepe walgracht.

— Zóó, vóór ze ons achterna kunnen, zullen we al aardig wat voorsprong hebben, zei Kleine John, terwijl hij terug in het zadel wipte, en zijn gezelschap achterna reed.

In het woud vierde men dien avond feest. Een stralende en overgelukkige Marian zat naast haar weergekeerden echtgenoot, en telkens legde ze even haar hand in de zijne, als om te voelen of hij het werkelijk was.

En denzelfden avond werd de beul, die door Robins mannen aangehouden was, op den weg van Nottingham, in vrijheid gesteld...

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158